

Un deșert de iubire

Panait Gabriela

Un deșert de iubire

Pe zidul cetății mor umbre târzii.
În sclipiri diafane luna dansează.
Aripi de zei se desprind cenușii
Și liniștea zării printre ramuri vibrează.

Ecolul tăcerii prin văi se ascunde
Și-n pieptu-mi se zbate o teamă nebună,
Iar vântul aleargă și-n păr îmi pătrunde
Împletind fir de aur dintr-o rază de lună.

Doar ochii albaștrii tresărind în lumină
Mă fac să respir pentru-o clipă ușor,
Îmi pierd fericirea într-o lacrimă fină
Și te caut în noapte printr-un tainic decor.

Iubește-mi azi pasul ce-a trecut prin zăpadă
Renăscând amintirea unor zile apuse,
Iubește-mi durerea ce ar vrea să te vadă
Cum apari ca o umbră printre stele răpuse,

Iubește-mi sărutul de iană-nghețat,
Vom topi înserarea cu un val de-amăgire,
Vom fi ca o oază într-un basm fermecat
Iar pământul va fi un deșert de iubire!

Când zorii vor curge în petale amare
Risipind răsăritul peste aripi de ceață,
Depărtarea va fi pentru mine o floare
Ce va plânge o clipă cu lacrimi de gheață !